

слънце, ветрец, роса. Едно от тях е песента на *славей*, въведен деиктично в текста („татък някъде“). Именно в това неангажиращо определение на персонажа се появява максималната полисемантичност на деиктичните изрази у Яворов, както и тенденцията към условност и релативност на пространството. *Славейт* е разположен около, над, на границата между *градината* и отвъдградинския свят, т.е. той е подчертано атопичен, незакрепим, релативизиран персонаж, за разлика от *розата*, характеризирана най-вече чрез своята топосна вграденост.

Хоризонталният топос *градина* започва да се деформира още във втората подчаст (любовният сън на *розата*). Хоризонтът се насича от вертикални устреми. Всъщност в този епизод е преломена символиката *цвете-център*. Епизодът обаче е конституентен и за късния Яворов, съчиняващ *ангелическа* и *демоническа* лирика. Вертикализирането на хоризонта, релефното очертаване на същностите *роза* и *славей* чрез цветовете етикети *червена* и *бял(а)*, както и устремяването на *цветето-център* нагоре, към *певеца клет*, са все сънувани, т.е. малко или повече немислими от гледище на реалността, ситуации. Спрямо реалността – безличния и равен хоризонт – сънят е една недвусмислено вертикализираща алтернатива: в този семантичен аспект (както е и у П. П. Славейков) той е неразграничим от бляна и мечтата. (В подкрепа на това твърдение можем да приведем паратекстовите колебания на Яворов около стихотворението „Блян“. През 1906 г. то носи заглавието „Сън“ и едва през 1914 г. е преименувано, т.е. окончателно концептуализирано в „Блян“. Въпреки това в непроменения през 1914 г. текст функционира символиката *сън*, а не *бян* – сънят като прелюдия към абсолюта, в който Ерос и Танатос хармонично се сливат.) В ранната „Калиопа“ сънят е съзнателно търсен контраст на действителността: тя е мрачна, убога, пустинна, докато той въвежда в светлия рай на божествената любов, където наистина диша живот. Именно в съня се осъществява полудосегът между *розата* и *славей* – досягането